

ningsfelter er kun et yderligere argument for at være opmærksom på en rimelig kønsfordeling.

Derfor har jeg så også læst Ståhle-rapporten med stor interesse og må konstatere, og det er jo glædeligt, at der faktisk er sket en del. Den periode, det bliver målt på, er 1993-96, og der er antallet af kvindelige adjunkter steget fra ikke mindre end 25 pct. til 34 pct. over 3 år, kvindelige lektorer fra 17 pct. til 19 pct. og kvindelige professorater fra 4 pct. til 7 pct. Så de kvindelige forskere er på vej i takt med den nye generation af veluddannede unge kvinder.

Det er også blevet nævnt, at i dag er det sådan, at når der er kvalificerede ansøgere af begge køn, er der lige så store chancer for, at en kvinde får stillingen, som en mand.

Men alligevel er det jo stadig væk en sørgelig kendsgerning, at det kun er 27 pct. af samtlige nye videnskabelige stillinger, som bliver besat af kvinder, og det hænger jo sammen med, at der er store områder, som kvinder slet ikke søger, eller at alt for få kvinder søger stillinger inden for det naturvidenskabelige og det tekniske område.

Det problem kan vi jo ikke løse ved at indføre positiv særbehandling som den eneste konkrete løsning inden for det her område. Det rejser en principiel og, synes jeg, utrolig vigtig debat, som ikke helt hører hjemme her, nemlig om, hvordan man overhovedet gør det attraktivt for kvinder at vælge de naturvidenskabelige og tekniske områder. Og det kræver en indsats helt nede i barnealderen, for det er både et spørgsmål om den måde, som piger og drenge leger på, og hvad det er for nogle roller, vi bliver ført ind i gennem vores opdragelse og uddannelse, og hvordan vi bliver undervist i folkeskolen.

Og som sagt er det ikke muligt at komme hele vejen rundt om den debat, men det er her, vi skal starte for at sikre, at kvinder også bliver interesserede i de naturvidenskabelige og tekniske områder, og det mener jeg er et helt særligt indsatsområde.

Der har været et konkret forslag om at oprette 40 professorater specielt til kvinder, og det har rejst en heftig debat inden for universitetsverdenen.

I SF synes vi, det er en god idé med positiv særbehandling af det underrepræsenterede køn dér, hvor forskellene er meget store. Blandt andet derfor nævnte jeg i forbindelse med dialogen med hr. Brian Mikkelsen før, at DSU faktisk har fået dispensation til to tidsbegrænsede ad-

junkturer til kvinder. Ideen er jo at skabe et studiemiljø, der er attraktivt for kvindelige studerende, og hvor de kvindelige forskere kan fungere som rollemodeller for dem.

Men vi tror ikke, at 40 øremærkede professorater til kvinder er det bedste sted at starte som det eneste initiativ til at hjælpe kvindelige forskere. Vi tror, der er brug for et miks af forskellige initiativer, og de bør tænkes ind i stillingsstrukturudvalgets arbejde. Og nogle af disse initiativer kunne være, at fastansatte forskere kan få professortitel og -løn, hvis de bedømmes til at være professorkompetente, svarende til den norske reform fra 1991. Det giver et karrierespæktiv som forsker, og det vil give flere stillinger også til kvinder.

Vi er meget optaget af at få løst generationsproblemet f.eks. ved at afsætte ekstraordinære midler til flere fastansatte forskere, herunder en særlig pulje til tidsbegrænsede adjunktstillinger til kvinder eller til forskerklynger af øremærkede kvinder bestående af en professor, en gæsteprofessor og to adjunkter som ph.d.-studerende. Og jeg vil gerne spørge forskningsministeren, hvad han konkret har tænkt sig i forhold til generationsproblemet, som han også nævnte som et område, som regeringen er meget optaget af.

Vi mener også, at der bør være positiv særbehandling, og at den skal kunne bruges i alle stillinger, hvor det underrepræsenterede køn har mindre end 20 pct. af stillingerne inden for en stillingskategori, uden at man skal have dispensation fra Ligestillingsrådet.

Det er også oplagt, at Frejaprogrammet skal fortsætte, for der har været mange kvalificerede kvindelige ansøgere, som ikke har kunnet få penge fra puljen, fordi den ikke var stor nok, men det viser selvfølgelig også, at der generelt mangler frie forskningsmidler.

Vi er enige i, at der skal tages initiativer, der gør det lettere at forske samtidig med, at man har børn. For eksempel kunne man genindføre de såkaldte genindtrædelsesstipendier, der har eksisteret tidligere. Og jeg vil gerne spørge forskningsministeren, som også var optaget af den problemstilling, hvilke konkrete initiativer han ønsker at tage for at fremme muligheden for at forske, mens man har børn.

Endelig er vi enige i, at man skal sikre brede stillingsopslag, og også at de opslås internationalt, for at komme ud over den situation, at der er så mange stillinger, der kun bliver søgt af én kvalificeret forsker.